

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2022 рік

№ 08(369)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Цей неймовірний оптиміст, якого всі називають просто дядя Серьожа, позивний Цезар, механік-водій в одному з підрозділів 93-тя ОМБр Холодний Яр. А ще він такий позитивний, що не посміхнутись неможливо. Детальніше – у цьому номері журналу.

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelstukhonis@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Jameiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал "CatArt"

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.

Університетська, 3/9
Свідоцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

--- Втрата ---

Не стало Віри Вовк. Не стало мисткині, яка десятиріччями була амбасадором нашої культури у світі. Мені декілька раз довелося бачитися з пані Вірою і у Бразилії, і в Україні.

І весь час не покидало відчуття того наскільки вона насичена українством, незважаючи фактично на все життя поза межами Вітчизни. Це проявлялося в усьому: від правдивого українського борщу в спекотному Ріо-де-Жанейро до тонкощів відчуття української культури з часів Київської Русі до сьогодні.

Вона прагнула встигнути якнайбільше у відведений Богом час. Чергову книжечку з дарчим підписом я отримав від пані Віри буквально за декілька тижнів до її смерті. Вічна пам'ять!

Фідель Сухоніс

----- Зміст -----

Стор. 1 Втрата

Стор.2 Війна

Стор.3 ЗВЕРНЕННЯ ДО
БУРЯТІВ, ЯКУТІВ І ЧУКЧІВ...

Стор.4 -5 СЦЕНІЧНА ПРАВДА
ВОЄННОГО БУТТЯ

Стор.5-7 ЧТОБ НЕКОМУ БИЛО
РОЖАТЬ "БАНДЕРОВЦЕВ"

Стор.8 Адреси доброти!

Стор.9 Кросвод від "Бористену"

Стор.14 Праця «Просвіт» у
воєнний час

Стор 15-17 Пам'ятати

Стор.18-21 ВІКТОР СИЧЕНКО:
«КЗВО «ДАНО» ДОР» ПРАЦЮЄ,
«ЯК ГОДИННИК». МИ ВПЕВНЕНІ
У ПЕРЕМОЗІ НАШОЇ КРАЇНИ,
ТОМУ РОБИМО ВСЕ,
ЩОБ ЇЇ НАБЛИЗИТИ»

Стор.22 -25 Наша Церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

"«Поетичним рядком»"

----- Війна -----

Від невтішних новин не сховаєшся,
ніби страус, – не знайдеш піску...
Звідусіль пре орда, насувається,
нам пророчить погибель близьку.

У ординців очниці порожні
і чоло від природи низьке...

Пухне труп в бур'яні
придорожньому.

Тож хіба сподівався на таке?..

Розграбовані села, зруйновані,
в порох стерті прекрасні міста.

Та стоять українці – згуртовані,
закипає в серцях гіркота.

Гнів бурлить, піднімається хвилями.

Міцно б'є безпощадна рука...

Вже вертають лелеченьки з вирію,
отже, добра нас звістка чека.

Не одні ми – і все отим сказано.

Зійдуть зграї лихі нанівець.

І міста відбудуєм наразі ми.

Згине мордор – і хай йому грець!

18.03.2022.

*

Оцю війну ніхто не спинить.

Вона – на знищення дотла.

Україна лиш у тому винна,
що під Росію не лягла.

Посміла оркам дати відсіч,
зустріть орду вогнем й мечем.

Та ворог пре і втрат не лічить,
міста і села рушить вщент.

Тримтять в ООН піджилки й в
НАТО.

Їм фюрер теж війну несе,
бо агресивний, біснуватий.

Над світом влада – понад все.

Гарчить – ні сорому ні стиду, –
мов пес, що перервав ланцюг.
Його народ – суцільне бидло,
скажена згряя волоцюг.

Поки що тільки сниться спокій.

Тримаєм фронт, гуртуєм тил.

Русню давитимем, допоки
наснаги вистачить і сил.

19.03.2022.

*

Орди орків безумних
пруть і пруть на столицю...

Тільки глянуть – і з суму
похмурнішають лиця.

Бог війни розлютився:
в піч кидає, мов дрова,
тих, хто лиш народився,
й тих, хто сильний, здоровий.

Орка бачить простіше
у приціл автомата.

Нам миліша від тиші
грізна мова гармати.

І світлішають лиця,
коли рев не стихає.

Навіть мертві зіниці
люто й хижо палають.

Відбудуються села,
бо війна не навечно.

Виживає веселий.

Жить похмури навіщо?..

20.03.2022.

Олександр Архангельський
Кіровоградська область,
Знам'янка

“Актуально”

ЗВЕРТЕННЯ ДО БУРЯТІВ, ЯКУТІВ І ЧУКЧІВ...

Я звертаюсь до бідних народів,
 Що у бій за еРеФію йдуть.
 Не за волю свою, а напроли –
 Як васали Московії мруть.
 Своім тілом чужих генералів
 І сталеву на танках броню
 В Україні моїй прикривають
 За московську ідею-дурню(СВОЮ).
 Та невже поміж чукчів, бурятів
 Не знайдеться геройський бурят,
 Той що знищить верховного ката,
 Щоб дав спокій народам цей кат.
 Геніально – це завжди так просто,
 У простому ховається смисл.
 Не потрібно точити вам гостро
 Ні стрілу, ні сокиру, ні спис.
 Є сучасніша зброя, що в змозі
 Убивати умить наповал.
 То чому ж у тім бункері досі
 Кат сидить, мов скажений кангал?
 Та невже у цім світі, у мирі,
 Не знайдеться між вас смільчака,
 Щоб втопити успішно в сортирі
 Власноруч отого мудака...
 Він у світі розв'язує війни.
 Час прискорити вже той дзвінок,
 Зупинити кривавиці-бійні,
 Пожаліти дітей і жінок.
 А могили йому не потрібно,
 В нього в бункері світло замкніть.

Замість світла (це всім очевидно),
 «Новачка» у ту дірку впусіть.
 «Новачку» не звикають на планеті,
 Він ударить умить по хуїлу.
 Ну і пам'ятник в тому ж клозеті
 Із лайна сотворіте лайну.

Якщо він заповіт ще напише,
 Щоб йому збудувать мавзолей,
 Із клозету, з дашка, що на «крише»,
 Має литись з лайна ще й слей.
 І під дудку скорботного орка
 Поховальний оркестр загуде.
 І під марш поховальний з гальорки
 Хай мінорна сльоза упаде.
 І тоді аж зітхне вся планета,
 Що до цього у страху жила.
 Замуруйте в клозеті скелета,
 У лайні поховайте хуїла.
 А як труп недомірка-месії
 Розкладеться уцент у лайні,
 На шматки розпадеться Росія –
 Більші, менші і зовсім дрібні.
 Прапор ваш стане стягом народу,
 Що не ката від жертв боронив,
 А боровся за власну свободу –
 Вас самих же від рабства звільнив.

Олег Черногуз

СЦЕНІЧНА ПРАВДА ВОЄННОГО БУТТЯ

Жорстока воєнна дійсність привносить свої корективи у політичне, освітнє, культурне життя України. Акценти особливого патріотичного ставлення до людини, держави, здається, пересічної події, сьогодні особливо важливі.

Афіша до вистави у м. Кам'янському

Цікавим і цілком органічним є прагнення багатьох діячів мистецтв, зокрема театрального, осмислити події нашої воєнної історії на сценічному майданчику, підкресливши масштабність людської трагедії у хроніках воєнного часу.

Ця театральна постановка народжувалась у кількох акторських складах за авторства Руслана Горового й відомого режисера Максима Голенка. Останнього театральна критика характеризує як представника жорсткого со-

ціального театру. На наших придніпровських теренах сценічно втілити задумані документальні події взялися два молоді актори: Дмитро Усов та Олександр Нагорний.

Перший виконавець, наш земляк з Кам'янського, відомий театральний актор, заявив про себе під час роботи в київських театрах, а зараз – в Одеському академічному театрі імені В. Василька, де головним режисером є Мак-сим Голенко. Дмитро Усов уже був задіяний у київській виставі, а зараз з новим талановитим партнером Олександром Нагорним з Кам'янського академічного музично-драматичного театру вони створили нове цікаве прочитання авторського задуму у виставі «Чуваки не святкують або Ukrainian». Вже зігравши декілька благодійних вистав протягом квітня-липня 2022 року на сцені глядацького залу музею історії м. Кам'янського, актори передали всі внески глядачів у фонд «Повернись живим».

Події вистави відбуваються в декількох містах України: Вінниці, Києві тощо. Актори сценічно відверто витворюють картини сучасного українсько-го життя, подекуди гіпертрофованого, шаржованого у трагікомічних смислах. Як дивується американець (Д.Усов), прибувши в Україну, осягаючи наш менталітет своїм логічним підходом, як він радіє, коли головний герой зустрічає свою любов – Аню. Вистава побудована як діалог з американцем, який пізнає реалії воєнного та мирного українського буття, коментує їх, робить висновки. З яким почуттям гумору герої підходять до теми чоловічої зради дружині Катерині через приналежність нібито до

спільноти ДГБТ. Але подруги Катерини зуміли вивести зрадника, який збирався їхати в Київ до коханки і придумав цю історію, «на чисту воду». Ця ін-терація з небайдужим глядачем, жвавий діалог, обмін емоціями, які створили виконавці, засвідчують нові творчі горизонти акторів, авторів постановки, нові можливості сучасного українського театру, найбільш мобільного, уні-версального, національноцентричного виду мистецтва.

У виставі є кульмінаційна сцена, пов'язана з Сашком-миротворцем, другом дитинства головного героя (О.Нагорний). Вони випадково зустрічаються на вокзалі. Той, надівши блакитну каску, повідомляє, що їде на війну. А незабаром кавказький голос телефоном вимагає викуп за те, що Сашко опинився в полоні. Так і не вдається другові врятувати друга.

А колишня ко-хана Аня тепер в ДНР працює журналісткою, сприйнявши всі пропозиції «руського мира», так само, як і її батько-сепаратист. Одного разу саме вона повідомляє про те, що Миротворця вже немає... Трагічні факти буття актори втілили в майстерних діалогах, сценічній дії, скромному, але функціональному реквізиті. Зворушливість, довірливість, камерність діалогу, трагікомічний пафос, багатий емоційний темпоритм сценічної події засвідчують те, що сучасний театр і повинен прагнути до творчого експерименту, особливої сценічної правди. Митці продемонстрували активну громадянську позицію й високу акторську майстерність, оприлюднивши тему війни в сценічній дії.

Валентина ГАЛАЦЬКА,
канд. філол. наук

ЧУВАКИ НЕ СВЯТКУЮТЬ
АБО
UKRAINIAN

"Сьогодні"

ЧТОБ НЕКОМУ БИЛО РОЖАТЬ "БАНДЕРОВЦЕВ"

70 років тому, в 1949 році, поблизу одного з колимських концтаборів за наказом Москви живцем потоплено в болоті близько трьох тисяч українських дівчаток віком 12-14 років - «чтоб некому било рожать бандеровцев».

ТРИ ТИСЯЧІ УКРАЇНСЬКИХ ДІВЧАТОК, багато з них попередньо згвалтовані, втоплені живцем, найстаршій - 14 років...

І про це немає згадок у підручниках історії, про це не розказують олігархічні телеканали, не пишуть в газетах, більшість українців навіть не знають про цей злочин... Відповідно голосують за виродків, які виправдовують увесь цей жах, і несуть в маси усіляку московську пропаганду - "какая разница на каком языке гаварить", "хватит ваєвать з брат'ями", "без росії ми не зможем паднять економіку", "зачем переіменовивать улїци - ми превиклі" і подібне. Бо не

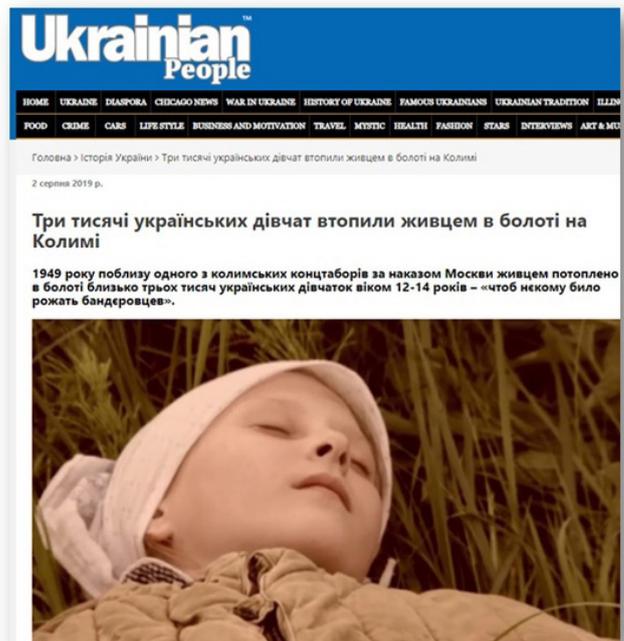
пам'ятають...

Можливо в українській нації є шанс на майбутнє, якщо:

- хоча б один священник їх відспіває, і згадає у молитві;
- хоча б один вчитель розкаже дітям про цей злочин;
- хоча б один депутат, навіть місцевий, підніме питання про їх вшанування;
- хоча б одна людина поставить їм свічку, і не обов'язково в храмі - дома, на відпочинку, та хоч на лавці;
- хоча б один бізнесмен задумається про те, кого він фінансує;
- хоча б одна "журнашлюшка" згадає, що він насамперед журналіст і у нього є відповідальність перед суспільством;
- хоча б один, хоча б хтось...

Тоді пам'ять буде жива і можливо подібного в нашому майбутньому не відбудеться..

Поему-реквієм Дмитра Шупти «Колімські дівчатка» можна знайти в мережі Інтернет.

Дмитро Шупта — автор поеми

Уривок з поеми:

*А їх вели... В безодню
просто гнали...
Ще ї досі в тундрі болота
дрижать.
З Москви так наказали
генерали:
«Чтоб некому бандеровцев
рожать»...*

*До того, як взяли під
карабіни,
Для них було повторене
стократ:
- Зречіться від батьків та
України! -
Усе, що вимагалось від
дівчат.*

І зойкнула з Дніпром

*далека Тиса,
Душа знялася високо,
мов птах,
Коли втонула перша із
трьох тисяч
Невинна жертва в тундрі в
болотах.*

*Пішла на дно багнюки вікової,
Сховалася, як в нірку ховраха.
Її Господь всевишній упокоїв
На Луках Неба душу без гріха.*

*Високе небо, цей
трагізм засвідчуй -
Ступати, мабуть, легше по
ножах.*

*В очах дівчаток зачаївся
відчай
І рознач задушив
душевний жах.*

*Із цих дівчаток жодна
не кохала,
А вже для всіх вогонь
життя зачах.
Приречена колона потахала -
Зникала в конвоїрів на очах.*

*В безодню третя
тисяча гинула.
Схлинули й захлинулись
мочарі,
Коли остання дівчинка
втонула -
З'явився блиск Полярної Зорі.*

Дмитро Шупта

*******ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!*******

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Багато людей вірить в нашу перемогу. Українські сили звільнили від окупантів понад тисячу населених пунктів, щотижня додаються нові. Намф потрібно переломити ворога. Це важке завдання, це потребує часу й надлюдських зусиль. Але у нас немає альтернативи – це про нашу незалежність, про наше майбутнє, про долю всього українського народу.

Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні Україні встояти у цю важку днину. Найперше отцю Олексію Лімонченко з Каліфорнії за княжу пожертву, яку він просить спрямувати «для потерпілих від слуг московського диявола». А так само добродію Василю Стану (Boston, MA.) за жертвний даток для української армії та на «хліб і сіль для потребуючих».

Отож, як завжди будемо вдячні за Ваші пожертви на проекти щомісячника «Бористен», котрі ласкаво просимо спрямовувати на адресу нашого представництва у США:

Bahriany Foundation, INC.

19669 Villa Rosa Loop

Fort Myers, FL., 33967

USA

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною.
Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

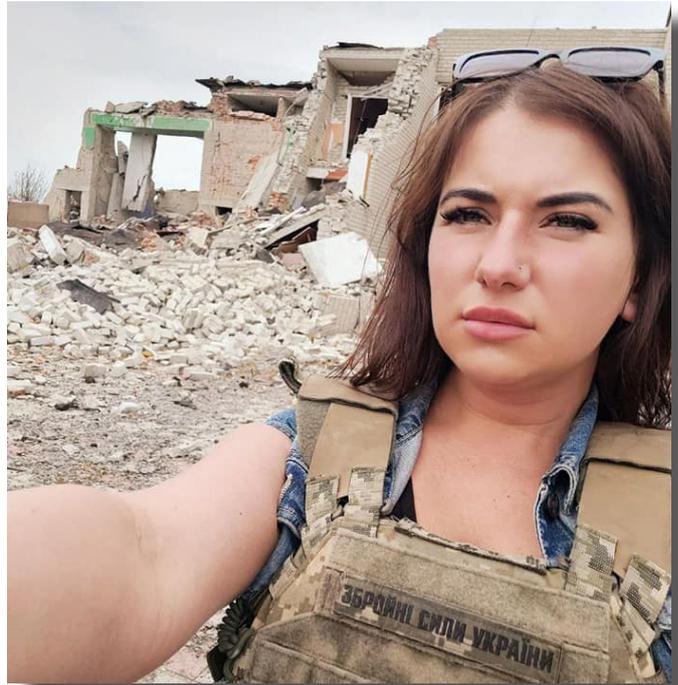
*Фідель Сухоніс, шеф-редактор
м. Дніпро
Україна, серпень 2022 року*

Писати, бо болить

Сьогодні вранці до сльози збентежила доня Дарина Сухоніс-Табацька. Беручка до всього, вона все ж таки, найперше, реалізує себе як журналіст. Хоч і літературної творчості свого часу не цуралася. Надіслала всесуцим Інтернетом вірш про наше сьогоднішнє всеукраїнське горе.

Я, коли до цього серйозно ставитися, вірші не пишу. Але поезій за свій вік перечитав розміром з сільську хату. Так ось: Дарина написала справжню поезію. Гірко, що тема страшна і болюча. Але така вже доля митця творити страждаючи...

Фідель Сухоніс

*Пече розстріляна душа,
захована в тривожнім чемодані.
А за вікном сирена не вщуха,
ятраючи і без того криваві рани.*

*За місяць постаріли на роки,
Поховане дитинство у руїнах
А скільки болю навкруги:
У кожного в підвалі – Україна....*

*Пекуча лють, і страх, і відчай
Сирени вереск замість солов'їв
Але незламні, сильні, вічні
Ми молимося за тих, хто у броні*

Дарина Сухоніс-Табацька, липень 2022

"Ексклюзив"

Дніпровська бригада показала трофейний танк рашистів

Це танк Т-80 БВМ. Буквально рік тому ним хизувались кремлівські пропагандисти на параді. А тепер наші хлопці з 93-ої бригади «Холодний Яр» нищать рашистів їх же зброєю.

Цезар і його колісниця

Цей неймовірний оптиміст, якого всі називають просто дядя Серьожа механік - водій в одному з підрозділів 93-ої бригади.

«Війна не війна, але життя таки

іде! Головне – повернутись живим», – посміхається під час інтерв'ю Сергій Валентинович.

ВЗСУ дядя Серьожа, він же Цезар вже п'ять років. Каже, пішов служити, бо полюбляє танки. У танку за його спиною завжди два життя, за які він несе відповідальність – командир і наводчик. Цезар наголошує – про повномасштабну війну не думав, гадав що просто загостриться ситуація на Сході.

«Моє завдання безпечно доставити їх живими і неушкодженими. Ситуації бувають різні, зазвичай рішення приймається швидко в бою. Було якось, авіабомба позаду нас вдарила і сорокатонний танк аж підстрибнув. Ми вранці вийшли і побачили – позаду нас вже немає будинку. Але танк – це броня, безпека», – посміхається він.

Так, у танку місця небагато, але, як зазначає Цезар – до всього звикаєш. Трофейну модель Т-80 БВМ жартома називає лендлізом від рф. «Дуже сильна машина, з потужним двигуном, зручний в керуванні. Дуже швидкісна машина. Отримали ми його майже неушкодженим і в робочому стані», – посміхається Цезар. Після перемоги він просто мріє повернутись живим додому.

«Багато на що дивлюсь після війни інакше, бо розумієш, що щось можна не встигнути. А родина підтримує і чекає, кажуть: «Воюй і повертайся живим!», – каже він.

Затишна хата і спокій

У офіцер-танкіста Олега любов до Збройних сил – справа сімейна. Він в ЗСУ більше 10 років.

«Тато військовий, брав з собою малечку на службу, далі все пішло вже само собою. І тепер я той, хто я є», – посміхається Олег.

Початок повномасштабного вторгнення йому запам'ятався обстрілом ППД.

«До останнього думав що такої війн не буде. Але потім, коли обстріл, побачили-почули ракети – стало все ясно. Почали просто виконувати свої завдання. Ми розуміли, що нам треба робити» – каже Олег.

В перші дні у Харкові він каже, що його приємно вразили місцеві.

«Приємно було що місцеві до нас позитивно, на підсвідомому рівні були думки, що тут можуть бути проросійсько налаштовані. Але все сталося навпаки. Нам допомагали

всі місцеві, під гусениці ніхто не лягав! А коли по Харкову почали молотити, всі місцеві розуміли що саме відбувається і хто це стріляє» – каже він.

Олег підкреслює, що постачання озброєння важливе і потрібне, а смерть диктатора путіна ошчасливила б багатьох. Але зрештою війну виграють саме люди.

«Я думаю, що треба стояти і триматись. Ми даємо гарну відсіч, наносимо втрати, болюче кусаємо, а вони там вже далеко не в захваті!» – каже він.

Олег зазначає, що після перемоги прагне просто спокою.

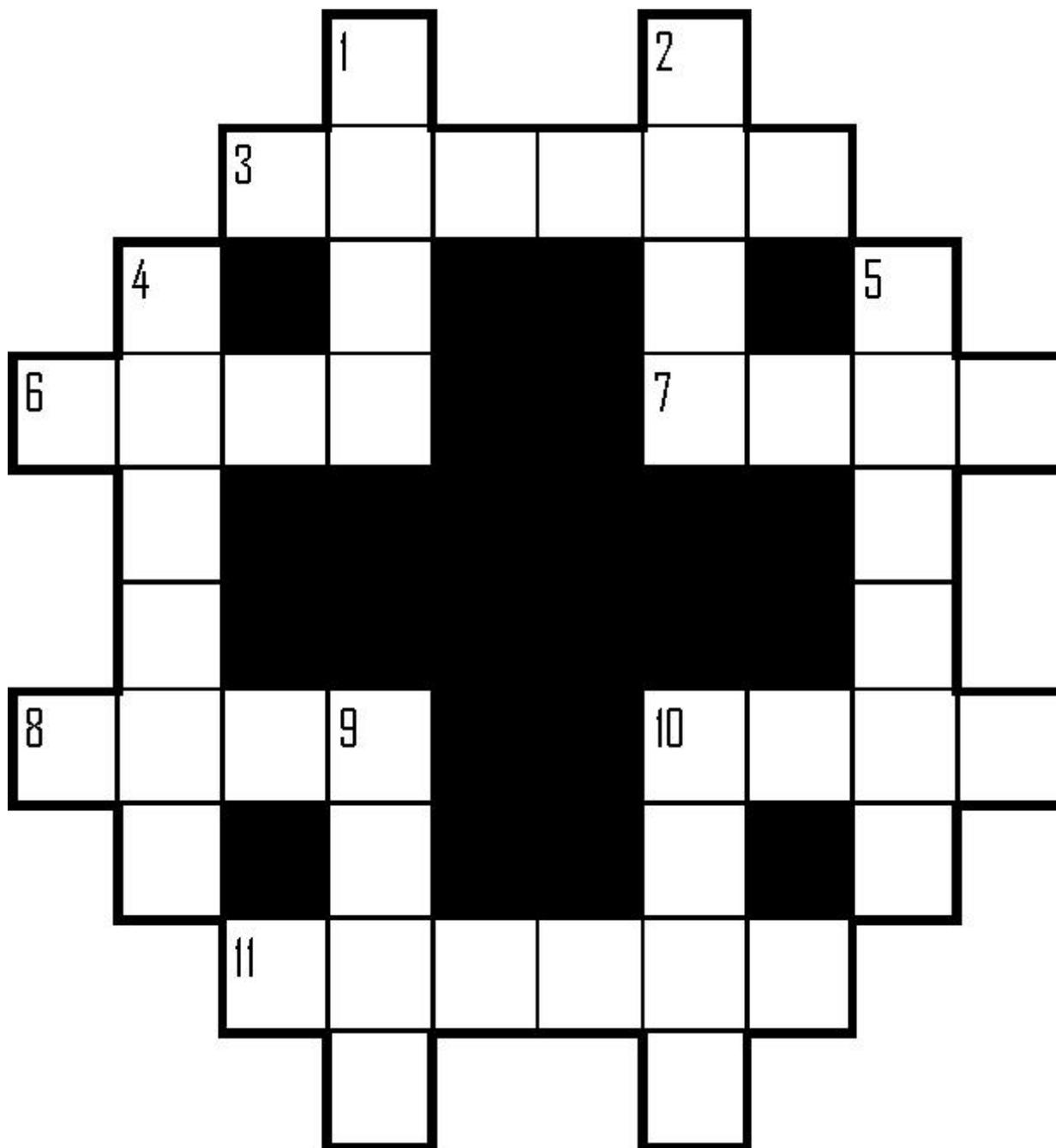
«Хотілося б спокою – село, хатинка. Курочки, дружина! І все» – посміхається він.

Абсолютно всі наші хлопці – герої. Щоденна важка праця яких захищає наші домівки від війни. Не пускає цю ракову пухлину під назвою «руський мір» у наші міста. І ми повинні пам'ятати про це щохвилини. А головне – не забути після перемоги!

Дарина Сухоніс-Табацька,
фото Валерій Кравченко

Кросвод від "Бористену"

На прохання нашої давньої читачки пані Гертруди Петрівни СУР ми започатковуємо нову рубрику - "Кросвод від "Бористену""! Адже тренувати мозок не менш важливо, ніж м'язи! Цього номеру пропонуємо вам кросвод на тему "Мова"!

Редакція "Щомісячника"

По горизонталі: 3. Мова якоїсь соціальної чи професійної групи, що відрізняється від загальнонародної наявністю специфічних слів і виразів, властивих цій групі. 6. Співзвуччя кінців віршованих рядків. 7. Стара назва літери "ф". 8. Членороздільний елемент людської мови, утворюваний за допомогою органів мовлення. 10. Розділовий знак, що уживається для відокремлення слів і словосполучень. 11. Афікс, що з'являється всередині кореня слова за словозміни й словотворення.

По вертикалі: 1. Поетичне сказання, легенда. 2. Конкретний лінійний представник морфеми як узагальненої одиниці мови, один з формальних її різновидів, що встановлюється при поділі текстового слова. 4. Спосіб вимовляння слів, окремих звуків. 5. Давньоіндійське складове письмо; пишеться зліва направо. 9. Японська силабічна абетка, яка існує у двох графічних формах — хірагана і катакана. 10. Стара назва літери "к".

Праця «Просвіт» у воєнний час

Просвітяни різних областей України невтомно працюють у цей пекельний час російської агресії. Вони організують і доставляють гуманітарну та медичну поміч потребуючим та організують курси української мови для переселенців зі сходу України. Крім цього вшановують своїх письменників та стараються друкувати книжки для дітей і дорослих, хоч і невеликим тиражем.

Буковина: Вікторія Вольська, юрист з Донбасу

Хмельницьке

Ніна Ш. Гаврилук, заступниця голови обласної «Просвіти» Хмельницького, недавно відвідала з групою просвітян могилу письменника Григорія Храпача в селі Гелетинці та подарувала книжки мешканцям села. Н. Гаврилук, учителька і дитяча письменниця, працює над виданням нової книжки «Коли засипають діти». Такі книжки для малечі є особливо дуже потрібні у цей воєнний час.

Буковина

Голова Застанівської «Просвіти» на Буковині, журналіст Світлана Масловська, перевела цікаве інтерв'ю з переселенкою з м. Українськ, Донецької області Вікторією Вольською. Пані Вольська—юрист, волонтерка, просвітянка, патріотка-уродженка Донбасу. До 2014 р. мала приватну практику в Донецьку, а на початку російсько-української війни виїхала до рідного Українська, де допомагала

оформляти документи українською мовою. В Донецьку десь 80 % людей були схильні до ДНР і за вісім років війни на Донбасі були лише російсько-мовні канали телебачення.

Але там були і є віддані патріоти України, які розпочали інтенсивний волонтерський рух. Вони співпрацюють з іншими волонтерськими організаціями і допомагають потребуючим. Пані Вольська хоч мусіла покинути рідне місто, але все-ж віддано координує гуманітарну допомогу для Донецької області.

Самбір

Голова Самбірської «Просвіти» Олександра Сумарук повідомляє, що просвітяни і далі допомагають військовим та плянують відкрити курси розмовної української мови у вересні для переселенців. Вони відновлюють роботу Малого Наукового Товариства ім. Шевченка яке було розпочате перед війною та плянують відкрити Музей історії «Просвіти» в наступному році. Як пише п. Сумарук : «Головне тепер—перемога України і ...ЗНИЩЕННЯ ЗЛА

Полтава

Микола Кульчинський, голова обласної «Просвіти», невтомно працює над виданням важкої просвітянської літератури у цей бурхливий час. Він змушений їздити до інших міст, щоб знайти відповідну друкарню. Недавно побачила світ книжка «Гетьман України Пилип Орлик» у невеликому тиражі через велику дорожнечу. «Державна політика у гуманітарній сфері стала більш українською, але до вирішення внутрішніх проблем набутих за часів поневолення ще далеко», пише п. Микола. «Українська держава, яку рухівці і просвітяни та патріоти здобули і відстояла у двох революціях, ніколи нічим нам не допомагала..Українські громадські організації тримаються на допомозі еміграції або поодиноких жертводавцях». Під сучасну пору готова до друку книга спогадів п. Миколи «У нашій хаті Радянського Союзу не було». Товариство Української Мови (ТУМ-США) і надалі плянує давати поміч «Просвіті» на видавничу і гуманітарну працю.

Віра Боднарук, голова ТУМ-США

---- Пам'ятати ----

У 100 ліття Українського Вільного Університету та 30 ліття відходу у вічність його довголітнього ректора Володимира Яніва - пластуна, студентського діяча, революціонера, націоналіста, політичного в'язня, літератора, громадського і релігійного діяча, науковця, редактора, виховника, педагога

Володимир Янів був Ректором Українського Вільного Університету в Мюнхені від 1968 до 1986 років, довше як хто будь з тих хто були ректорами до нього та після. Минулого, тобто 2021 року сповнилося 100 років від встановлення УВУ у Відні, а також 30 років від відходу у вічність цього невтомного українця. Його заслуги перед народом і Україною, окрім праці на УВУ, включає дуже відому літературну (поезії), громадську, релігійну, наукову та педагогічну спадщину.

Одначе, треба починати з його формуванням як людини та українця у рядах молодечої виховної організації Пласт та революційного націоналістичного змагання його народу також у Пласті, Українській Військовій Організації, Союзі Української Націоналістичної Молоді, Організації Вищих Клас Українських Гімназій, Союзу Українських Студентських Організацій під Польщею" та згодом, Організації Українських Націоналістів під проводом спершу Євгена Коновальця та пізніше Степана Бандери. Це був мабуть найважливіший період його життя бо викарбував його цінності, його ідеологію, його віру як він сам казав.

З юних років Володимир Янів вступив

до Пласту. Очолював уряд старших пластунів, дописував до Пластових журналів, "Молоде Життя", де появилася його перший друкований вірш і "Пластовий Шлях". Включився у курінь "Лісові Чорти"

При цьому треба завважити, що Пласт до якого належав Володимир Янів не був просто молодечою виховною чи скаутською організацією, а підготовкою до націоналістичної та революційної дії. Також треба усвідомити, що Володимир Янів не був просто рядовим членом Пласту та ОУН, а провідним членом обох структур. В цьому полягає і суть його ідеологічного підложжя, тобто його віри.

Як провідний член Організації Вищих Клас Українських Гімназій, у 1928 році Володимир Янів впровадив культ триста героїв-студентів, що загинули у бою під Крутами у 1918 році, що і впровадив у виховну програму Пласту і продовжував це діло пізніше серед пластунів у діаспорі. Він зайнявся редакцією нелегального журналу "Юнак." Його перший арешт був у березні 1928 року за блокаду школярів на службу з приводу іменин Юзефа Пілсудського у Соборі Святого Юра у Львові. Знов у березні 1932 року вже як член ОУН був затриманий у зв'язку з вбивством комісара Чеховського. 17 червня 1932 року був заарештований за бійку з польською поліцією на Львівському цвинтарі під час Зелених Свят і був відправлений у концентраційний табір Береза-Картузька, а потім у Львівську тюрму. Письменницькі та редакторські здібності як попередньо у Пласті та СУНМ проявляв у редагуванні "Бюлетеню" Крайової Екзекутиви ОУН на Західних Українських Землях і часопис "Наш Клич" до заборони.

Під псевдонімом “Янкель” служив референтом політично-ідеологічних справ у Крайовій Екзекутиві ОУН під проводом Степана Бандери від 1932 року, брав участь у Берлінській конференції ОУН в червні 1933. Пізніша дружина Володимира Янева Софія Мойсейович “Мошко” редагувала перших шість чисел спортивно-виховного тижневика “Готові”, що почало виходити з червня 1934 року з ініціативи та силами ОУН.

За членство у Крайовій Екзекутиві ОУН на ЗУЗ він був заарештований у зв'язку з атентантом польського міністра внутрішніх справ Броніслава Перацького і опинився на лаві підсудних на Львівському процесі у 1934 році. Він відкрито говорив що належить до ОУН і висловився так:

“Я не хочу боронити своєї особистої волі...Не буду боронити тому, що я вибрав той світогляд, який знає боротьбу, який розуміє, що в боротьбі є перемоги і невдачі...хочу боронити свої ідеї, свої думки, свої погляди, які як одна частина складаються на мою діяльність, що була частиною діяльності ОУН... Ясно, що моє становище впливало з великої віри, передусім віри в українську націю, в її право до життя суверенного, самостійного...Сьогоднішня боротьба української нації, наприклад з Москвою, є не тільки боротьбою з виявами московського імперіалізму, не тільки боротьбою з московським духом, не тільки з більшовизмом, який є лише формою поневолення української нації...До того, щоби зреалізувати нашу віру, треба великого національного об'єднання і треба великого напруження всіх сил нації. І я мушу сказати, що сьогодні моя совість супроти української нації — спокійна. Я вважаю що коли ми є кість від кости, кров від крові української суспільности, так і українська суспільність буде духом від нашого духа.”

Його захищав Володимир Старосольський, до речі пізніше професор на УВУ. Засуджено Володимира

Янева на п'ять років.

Опинився на волі у 1937 році але був знов аретований у березні 1939 року у зв'язку з Конгресом Союзу Українських Студентських Організацій у Польщі. Ув'язнення цим разом відбув у Бригідках у Львові.

З початком німецько-радянської війни Янів перейшов на громадську роботу в Українському Національному Комітеті у Кракові, де був заарештований німцями і просидів від 1941-42 у краківській в'язниці Монтепюліх..

Завершивши студії після війни він почав активну працю на науковому відтинку зокрема у Науковому Товаристві імені Шевченка. Працював редактором журналу “Вісті НТШ”, “Хроніка НТШ”, трьох томів “Збірника” НТШ та організатором наукових сесій. Опісля він заангажувався в Українську Вільну Академію Наук, Міжнародну Вільну Академію у Парижі.

У 1951 році, вийшла збірка його поезії під назвою. “Шляхи”. Там знаходились такі рядки:

*“Тобі з незлобним усміхом
дитини
Святі я почування нелукаві,-
Тобі зложив у дані, Україно.
Як у вогні кривавились батави,
Як падали герої в тінях стягу.
Як виступали на степах
могили,
Просив для лицарів я в Бога
сили,
Щоб ворогів перемогти
ватагів”*

У 1955 році разом з Владикою І. Бучком Володимир Янів заснував і очолив Український Християнський Рух. Опісля став членом Українського Богословського Наукового Товариства у Римі, готовив історії цих організацій, організував наукові конференції про роль релігії у житті українського народу та Науковий конгрес з приводу 1000-ліття хрещення Руси-України у 1988.

Особливо треба підкреслити тісну і плідну співпрацю Янева з Патріархом Йосифом Сліпим у промоєнні шляху до Патріархату Української Греко Католицької Церкви, співпраці у цій справі між владиками та вірними. Співпраця між Патріархом Сліпим та Ректором УВУ дала великі наслідки для двох наукових інституцій Українського Вільного Університету та Українського Католицького Університету. До речі Володимир Янів був професором на УКУ, а Патріарха Йосифа вшанував УВУ почесним докторатом. Ця співпраця між Патріархом і Ректором в один час врятувала УВУ.

У “Завіщанню” Патріарха читаємо:

“Рефлектуючи отак над значенням і цінністю науки перед лицем вічності яка неухильно зближається до мене заповідаю Вам: полюбіть науку, плекайте і збагачуйте її своєю працею та своїм знанням, будьте її служителями, споруджуйте храми науки, вогнища духовної сили Церкви та Народу, пам'ятаючи, що немислиме повне життя Церкви і Народу без рідної науки. Наука це їхнє дихання життя!”:

У середніх 1970-их роках баварський уряд вніс закон з вимогою, щоби заклади вищої освіти у Баварії користувалися власним приміщенням якого у той час у Мюнхені в УВУ не було. Треба було закупити. Велику частину фінансової допомоги приніс Ректору УВУ Володимир Яневу, його друг Патріарх Йосиф. Ця допомога уможливила закуп розкішного приміщення і не тільки. Пізніша продаж цього приміщення і зарплата позички Церкви але без відсотків надала капітал не тільки для заupu нового приміщення але встановлення окремого інвестиційного фонду на підставі якого бодай частинно разом з підтримкою Фундації УВУ у Нью Йорку, досі працює УВУ та розвиває свої можливості зокрема для студентів з України. Це ще одна заслуга, мабуть мало відома, Патріарха Йосифа та довголітнього Ректора УВУ Володимира Янева.

В одній короткій статті неможливо представити всі заслуги перед своїм народом Володимира Яніва. Тому Фундація УВУ, разом з Університетом вирішила видати окрему книжку про цю надзвичайну постать — пластуна, студентського діяча, революціонера, націоналіста, політичного в'язня, літератора, громадського і релігійного діяча, науковця, редактора, виховника, педагога. Можна ще багато сказати! Читайте книжку вкортці.

29 липня 2022 року
Аскольд С. Лозинський
Голова Фундації
УВУ

ВІКТОР СИЧЕНКО: «КЗВО «ДАНО» ДОР» ПРАЦЮЄ, «ЯК ГОДИННИК». МИ ВПЕВНЕНІ У ПЕРЕМОЗІ НАШОЇ КРАЇНИ, ТОМУ РОБИМО ВСЕ, ЩОБ ЇЇ НАБЛИЗИТИ»

24 лютого 2022 року о 5-й годині ранку почалось вторгнення в Україну з боку агресивного сусіда – росії. Практично по всім великим містам було нанесено бомбові удари, ворог наступав по чотирьох напрямках, намагаючись захопити столицю нашої держави – місто Київ.

Дніпро також зазнав руйнувань – спершу було знищено аеропорт, з часом – інші об'єкти соціальної інфраструктури. І в цей тривожний час Комунальний заклад вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради» продовжувала працювати. Працювати чітко, розмірено, продуктивно. Про це йдеться у нашій розмові з ректором КЗВО «ДАНО» ДОР», професором Віктором СИЧЕНКОМ.

– Вікторе Володимировичу, скажіть, а яка думка була першою, коли отримали повідомлення про початок воєнної агресії?

– Спочатку – розпач. Хіба ж ми очікували на таке? Мирно жили, будували майбутнє країни й своїх дітей. Звичайно, після цього, думки одразу перейшли на родину. Як поводитись, що робити, як захистити?.. Далі – більше. Адже за мною – великий колектив Дніпровської академії неперервної освіти. Найбільше – це жінки, у яких теж родини, діти, онуки. І про всіх і кожного треба подбати, забезпечити безперервну безпечну діяльність закладу і викладачів.

– До кого першого зателефонували?

– До батька. Він мудра і сильна людина. Коли мені потрібна порада або підтримка, я завжди звертаюсь до нього. Мені важливо почути його спокійний впевнений голос і це неабияк надихає, підбадьорює, допомагає визначити правильні шляхи діяльності.

Потім подзвонив старшому синові. Бо як батько підтримує мене, так і я мав підтримати свою, хоча й дорослу, дитину.

Це спілкування допомогло мені зібратись, знайти потрібні слова підтримки, щось порадити.

Потім, звичайно, я зв'язався з керівниками структурних підрозділів Академії і виїхав, щоб якнайраніше бути на робочому місці.

– Можна сказати, що Ваші дії були спрямовані на...

– В Академії я був десь о 8-й ранку. Зустрівся з колегами, – бо більшість також дісталася до своїх робочих місць. Ми зібрались на нараду. Ніякої паніки, ніяких вагань – ми вирішували, яким чином організувати діяльність закладу. Ви ж розумієте, що у нас практично безперервно підвищують кваліфікацію

педагоги, на декількох спеціальностях отримують вищу освіту здобувачі. Ми не мали права зірвати навчальний процес. Зазначу, що з кінця лютого пройшли курси з підвищення кваліфікації понад 10 тисяч освітян.

Отже, можна сказати, що мої дії і дії моїх колег були спрямовані саме на забезпечення процесу навчання у безпечному режимі.

– Як відреагували на ці дії Ваші колеги, фахівці Дніпровської академії неперервної освіти?

– Вкотре я відчув, що наш колектив – велика сила. Насправді, у нас дуже дружній колектив, при тому, що в штаті маємо 401 працівника. У цей важкий час люди ще більше згуртувались, – я відчув таке собі могутнє плече однодумців. Корисні ініціативи розглядались у швидкому продуктивному темпі, запроваджувалось необхідне, відсторонялось те, що стало неважливим на поточний момент. Про порушення дисципліни не йшлося взагалі – якщо треба дістатись до роботи на певний час, ніхто не запізнювався попри відсутність транспорту або що. Можливо, це дрібниці на загальному фоні тривожних подій, але це багато про що свідчить.

Констатую, що КЗВО «ДАНО» ДОР» працює, «як годинник». Наш колектив впевнений у перемозі нашої країни, тому робить все, щоб її наблизити.

– З огляду на численні клопоти, переїзди, сирени, що сповіщають про небезпеку, можна стверджувати, що темп освітньої/організаційної діяльності КЗВО «ДАНО» ДОР» змінився?

– Від 24 лютого він просто перейшов на інший рівень. З огляду на необхідність дотримання правил безпеки, фахівці ДАНО працюють онлайн. Читають лекції, беруть участь у конференціях – і всеукраїнських, і міжнародних, підвищують рівень своєї кваліфікації. Та й Академія за цей час стала організатором декількох конференцій.

Працюємо над випуском перших чисел

періодичного наукового видання «Вісник Дніпровської академії неперервної освіти», створенням електронних збірників науково-методичних та наукових праць, науковими дослідженнями й методичними розробками. Зокрема, на сайті Академії можна ознайомитись зі справжньою електронною бібліотекою, більшість із посібників Вченою радою КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» ДОР» рекомендовано для методичного застосування у освітньому просторі школи. Зазначу, що користування ними – безкоштовне. Здійснюємо контроль за рівнем забезпечення якості освіти – як курсантів, так і студентів, проводимо соціологічні дослідження з цього питання: розробляємо анкети, здійснюємо опитування, аналізуємо результати...

Говорити про діяльність Академії можу безкінечно, адже і я особисто, і адміністрація вкладає багато зусиль, щоб на виш відповідав усім сучасним стандартам освіти.

– Але зміни не забарились...

– Так. Якщо понад 125 днів колектив працював онлайн, то від 20 червня 2022 року в Академії використовуємо змішану форму.

– Вже кілька років поспіль КЗВО «ДАНО» ДОР» здійснював набір на навчання для здобуття нових освітніх ступенів, як от бакалавра, магістра, для здобуття науково-освітнього ступеня «доктор філософії». Чи продовжується набір зараз?

– Можливо, хтось навіть буде здивований, але маємо багато бажаючих отримати вищу освіту або підвищити освітній рівень попри військову агресію. Станом на 20 червня абітурієнтами було подано понад 200 заяв при фактичному обсязі прийому 162 місця. Можливо, комусь здається, що це невелика цифра, але пам'ятаймо, що Академія лише кілька років тому отримала можливість підготовки здобувачів вищої освіти!

На теперішній час ми здійснюємо підготовку фахівців зі спеціальностей: «Дошкільна освіта», «Початкова освіта», «Психологія», «Загальна педагогіка», «Інклюзивна освіта. Корекційна педагогіка», «Освітній менеджмент», «Публічне управління та адміністрування»...

Не буду деталізувати, бо набагато більше інформації можна отримати на сайті Академії або зателефонувавши: (056)- 732-09-18 або 096-86-54-916.

– Загалом, які форми і види підвищення кваліфікації (ПК) використовують фахівці Академії?

– 3 форм – це більшістю дистанційна, яку використовують практично 91% фахівців. Але дехто використовує декілька форм: очну, заочну, змішану. Види ПК дуже різноманітні. Наприклад, майже 19% пройшли стажування; більше 69% – курси; приблизно 6,8% – отримали науковий ступінь та вчене звання; 5,3% – навчаються у магістратурі та аспірантурі; більше 2% – закінчили магістратуру та аспірантуру.

Також фахівці ДАНО активно беруть участь у конференціях, тренінгах, вебінарах, семінарах, форумах, симпозіумах, круглих столах, практичних заняттях, модульних навчаннях, лекціях, воркшопах, марафонах, тестуваннях, сертифікованих заходах.

– Час лине дуже швидко. Науковці, науково-педагогічні працівники, які ведуть курси, читають лекції, мають постійно бути «в тонусі», тобто і самі бути в курсі інновацій, різноманітних методик, які застосовують їхні колеги з інших вишів – і в Україні, і за кордоном. Отже, вони й самі мають постійно навчатися?

– Так, і вони дійсно навчаються. Беруть участь у тренінгах, конференціях, курсах.... І не тільки тих, що проходять/відбуваються на території України. Мої колеги спілкуються й навчаються у колег із Болгарії, Польщі, Греції, Італії, Франції, США. І, повірте, показують не аби які

високі результати.

– Чи співпрацює КЗВО «ДАНО» ДОР» з іншими навчальними закладами, установами, організаціями, у тому числі й за кордонними?

– Атож. Маємо понад 7 підписаних угод із зарубіжними партнерами і майже 300 – із закладами, організаціями й установами по Україні.

І ми не припиняємо ту співпрацю й зараз. Буквально на початку вторгнення ми отримали з Угорщини двотомник україномовної літературно-інклюзивної збірки «Апостоли свободи». Книги вийшли друком для читачів із порушеннями зору – шрифтом Брайля. До них увійшли поезії видатних національних поетів України та Угорщини – Тараса Шевченка і Шандора Петефі. Наша Академія здійснювала фаховий супровід. Вказана збірка побачила світ у межах міжнародного проекту «Feel Europe українською», авторкою якого є пані Уляна Княгинецька. Книги видані за сприяння Товариства української культури в Угорщині, Столичного самоврядування українців Угорщини, Самоврядування українців Ерду та Товариства «Нова Хвиля».

Планую передати двотомник для користування одному із спеціальних закладів освіти Дніпропетровщини для застосування в освітньому процесі молоді та сприяння їх адаптації в національне суспільне середовище.

Над другим спільним із Угорщиною проектом ми зараз працюємо. Це видання шрифтом Брайля повісті для школярів «Три сходинок голодомору». Плануємо, що книга буде презентована у листопаді цього року, до 90-х роковин Голодомору.

– 16 липня 2019 року набрав чинності Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». Норми цього Закону впроваджуються поступово, і незабаром, 16 липня цього року, якраз починається новий етап. Що заплановано?

– Ставлення до мовного питання завжди було пріоритетним для нас.

Відповідно до Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» та листа уповноваженого із захисту державної мови Тараса Кремінія Дніпровською академією неперервної освіти створено і забезпечено діяльність комунальних курсів з вивчення державної мови громадянами України та всіма бажаючими за темою: «Українська мова: від вимови до розмови». Відеозаписи уроків, матеріалів, ігор тощо розміщуються у відкритому доступі, режим доступу за покликанням: <http://surl.li/cizaa> та вебсайті Академії.

У період сесійних занять надається можливість здобувачам вищої освіти за бакалаврськими, магістерськими та PhD освітніми програмами удосконалювати володіння українською мовою через вибіркові навчальні дисципліни за відповідними рівнями (А 1, 2; В 1, 2; С 1, 2).

У двох навчальних аудиторіях створено україномовні рекреації для осіб, які навчаються на курсах підвищення кваліфікації та за освітніми програмами вищої освіти за напрямком – українська мова для сталого розвитку України.

У рамках освітніх програм для слухачів курсів підвищення кваліфікації педагогів надаються практичні рекомендації щодо розбудови мережі центрів вивчення української мови при закладах загальної середньої освіти та формування відповідних освітніх комплексів для поглиблення рівня володіння державною мовою.

Підготовлено методичний посібник «Січеславщина: на варті слова» (з нагоди 90 річчя Дніпропетровської області), який отримав гриф Вченої ради Академії, призначений для вчителів-філологів. Збірник включає 90 текстів навчальних диктантів з української мови із спадщини письменників нашого краю.

Фахівці й надалі працюватимуть над створенням нових інноваційних засобів

і методик стосовно поглиблення знань рідної мови.

– Були у Вас якісь плани, які поламала війна? Чи зможуть вони бути реалізованими згодом?

– Є такий влучний вислів: «Якщо бажаєш насмішити Бога, розкажи йому про свої плани». То не буду торкатися особистих планів. Не той тепер час. А от що стосувалося робочих – то дійсно, план був, і важливий. Престижний, амбітний, з оглядом на майбутнє. Ми почали працювати над створенням спеціалізованої Вченої ради. Але почалась військова агресія, з'явилися інші, більш актуальні, потреби. Втім, не маю ніяких сумнівів у перемозі нашої країни, її подальшому відновленні, тому вважаю, що ми лише відтермінувати діяльність Академії в цьому плані.

– Гарний задум. Думаю, у кожного освітянина були якісь плани, виконання яких лише відтерміновано. Маєте, що побажати своїм колегам? Усім, без винятку? А конкретно колективу, який очолюєте?

– Усім нам, без винятків, я хочу побажати Перемоги. Миру. Щоб не гинула окраса нашої нації – молоді хлопці й дівчата, літні люди, діти. Щоб не плакали матері, не сумували батьки. Скорішої відбудови знищеного. Підйому промисловості. Розквіту науки. І величезного особистого щастя.

Це ж стосується і кожного працівника Академії. Сподіваюсь, що наш дружній колектив подолає нову ступінь розвитку, вкладе неабияку частку у відродження країни, впевнено вийде на міжнародний рівень і в підготовці фахівців, і завдяки науковим відкриттям та знахідкам. Бо наша рідна Україна – понад усе!

– Дякую за щирі відповіді. Успіху Вам у досягненні мети!

*Розмовляла Еліна
Заржицька*

*Справжня, щира, глибока віра і неможливе
робить можливим, а невірство – перешкоджає
нам отримати дари від Бога, –
Митрополит Епіфаній*

Цього недільного дня ми чуємо з Євангелія розповідь про зцілення Спасителем біснуватого отрока. Сталася ця подія

відразу після того, як Господь з трьома Своїми учениками спустився з гори після Преображення, про що і читаємо у 17-ій главі Євангелія від Матфея. Багато уроків ми можемо почерпнути для себе з почутих нині слів Писання, але зупинимося лише на тому, якою є сила віри та чим є шкідливим невір'я.

Мабуть саме в той час, коли Спаситель з трьома апостолами перебував на горі, до інших Його учеників батько привів свого сина, який страждав від дії бісів. Але хоча ще раніше Господь дав апостолам силу і владу навіть над нечистими духами, і вони корилися їм в ім'я Ісуса (Лк. 10:17), однак саме в цьому випадку ученики не змогли допомогти. Тож батько звертається з проханням безпосередньо до Спасителя і Господь зціляє юнака.

Ученики на самоті спитали Христа: «Чому ми не змогли вигнати його? Ісус же сказав їм: через невір'я ваше. Бо істинно кажу вам: якщо ви матимете віру як зерно гірчичне і скажете горі цій: перейди звідси туди, і вона перейде; і не буде нічого неможливого для вас» (Мф. 17:19-20). Отже, справжня, щира, глибока віра і неможливе робить можливим. А невірство – перешкоджає нам отримати дари від Бога.

В чому сила віри? Справжня віра не має нічого спільного з фантазіями, з мрійництвом чи маренням, але засновується на любові та довірі до Бога. Її сила полягає в тому зв'язку, який через неї встановлюється між нами і Господом – нашим Творцем. «Віра ж є здійснення очікуваного і впевненість у невидимому. – пише апостол Павло у Посланні до Євреїв і наголошує – А без віри догодити Богові неможливо, бо треба, щоб той, хто приходить до Бога, вірував, що Він є, і тим, хто шукає Його, дає винагороду» (Євр. 11:1,6). Віра – це місток, завдяки якому долаємо прірву гріха, яка лежить між нами і Богом. Віра – це двері, які ми відкриваємо для Спасителя, коли Він стукає, щоби увійти в наше життя. Віра є актом, виявом, дією нашої волі, є нашою відповіддю на одкровення Боже, на свідчення про Божу правду. Віра – це місток, завдяки якому долаємо прірву гріха, яка лежить між нами і Богом. Віра – це двері, які ми відкриваємо для Спасителя, коли Він стукає, щоби увійти в наше життя. Віра є актом, виявом, дією нашої волі, є нашою відповіддю на одкровення Боже, на свідчення про Божу правду.

Господь сотворив нас вільними. Кожна людина має внутрішню свободу, якої ніхто і ніщо не можуть нас позбавити – лише ми самі, коли чинимо гріх, то зрікаємося цієї свободи і стаємо рабами зла.

Тож коли Господь відкриває нам Себе, коли сповіщає істину, коли являє чудеса, коли закликає нас до життя праведного заради спасіння і вічного блаженного буття – Він не примушує нас прийняти все це, але з любов'ю спонукає, щоби ми зробили правильний вибір. І цей вибір – послухати Бога чи ні, довіритися Його слову і дії чи піддатися сумніву – і є вибором між вірою і невірством.

Уявімо собі життєву подію: людина прийшла на огляд до лікаря, і той, дослідивши, побачив у неї ознаки важкої, навіть смертельної хвороби. Відтак, лікар каже: ось у вас я виявив важку хворобу, яка потребує негайного і складного лікування. Але якщо ми зробимо все вчасно – ви цілком здатні одужати. Якщо ж чекати

ще, то наслідки будуть непоправними. Що робитиме така людина, особливо якщо сама в собі вона ще не відчуває ознак такої важкої хвороби? Повірить лікаря і почне лікування? Чи відкине його досвід, знання і бажання допомогти, бо не відчуває болю чи інших ознак небезпеки?

Мудра людина довіриться кваліфікованому, досвідченому лікарю. А нерозумна скаже, що раз вона сама нічого не відчуває, то і небезпеки ніякої нема.

В цьому прикладі, дорогі брати і сестри, ми кажемо про речі людські. Лікарі теж люди, а тому можуть і помилятися, і попри добрий намір не досягати успіху в лікуванні. Коли ж ми говоримо про Бога, то ми знаємо, що Він – всевідаючий, благий і люблячий. Він не помиляється і не бажає нам чогось гіршого, але лише правдивого добра. Тож коли ми у земних справах звикли довіряти спеціалістам, тим, хто має більші знання та досвід – то хіба не слід у найвищій мірі довіряти Богові? Віра – це наші відкриті очі. Світло сонячне і світ навколо нас існує незалежно від того, бачимо ми їх чи ні. Але ми самі можемо побачити їх, лише відкривши очі. Хто ж відкидає віру, той подібний до людини, яка тримає очі закритими і вимагає: «доведи мені, що є сонце, є небо, є земля і все інше – тоді я відкрию очі, а доки не доведеш – триматиму їх і далі заплющеними».

Тож окрім власне визнання того, що віра є важливою і потрібною, треба зберігати і примножувати її, виявляючи в ділах. Бо як життя тіла засвідчується рухом і діяльністю, так і жива віра засвідчується добрими, богоугодними справами.

Бажаю всім нам, дорогі брати і сестри, не лише мати таку правдиву віру, але і примножувати, стверджувати її в самих собі та сприяти тому, щоби від нашої віри і завдяки свідченню наших добрих справ істинна віра запалювалася і в серцях ближніх наших.

АМІНЬ.

“Новини”

Предстоятель разом з Послом Німеччини передав допомогу вимушеним переселенцям

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 5 серпня 2022 року спільно з Надзвичайним і Повноважним Послом Федеративної Республіки Німеччина в Україні Анкою Фельдгузен вручив у столичному парку «Володимирська Гірка» допомогу людям, які через російське вторгнення були змушені покинути домівки.

Захід відбувся в рамках кризового гуманітарного реагування за підтримки давніх партнерів: центру Синодального управління соціального служіння ПЦУ «Елеос-Україна» та Johanniter International Assistance (Йоханітер Інтернешнл Асістенс).

Цей проект передбачає допомогу людям, постраждалим від війни, основними продуктами харчування та засобами гігієни у 13 регіонах (Київ, Буча Київської області, Житомир, Дніпро, Костянтинівка Донецької області, Одеса, Чернігів, Львів, Луцьк, Рівне, Чернівці, Полтава, Івано-Франківськ). Один набір містить продукти на тиждень для трьох осіб.

У деяких регіонах замість наборів планується передавати ваучери, щоб сім'ї самі могли купити те, що їм дійсно необхідно. Ваучери мають вартість, аналогічну вартості продуктів харчування та предметів гігієни, тобто близько 50 євро.

У деяких містах закупівлі здійснюються для приготування гарячого харчування. Ці закупівлі мають еквівалентний (фінансовий) обсяг, як і набори, тобто приблизно за 50 євро сім'я із 3 осіб може бути підтримана протягом одного тижня у точках видачі гарячого харчування.

Загалом за 3 місяці допомогу отримають близько 10000 осіб, постраждалих від війни. Загальна сума проекту, спрямована на закупівлю та передачу продуктів харчування і засобів гігієни – 504 тис. євро.

«Ми віримо в нашу перемогу і віримо в те, що всі повернуться в свої домівки і ми разом будемо відбудовувати їх, разом будувати наше майбутнє в єдиній, сильній, європейській, демократичній Україні. Церква робить все від неї залежне, щоб підтримувати не тільки духовно, але і матеріально. Тому сьогодні ми втілюємо черговий проект разом з нашими німецькими друзями. Тож я радий, що ми зібралися і можемо зробити добрі справи милосердя. Нехай Господь допомагає усім вам в цей непростий час випробування війною і щоб всі разом, гуртуючись, ми відсікли це зло, яке прийшло у наш спільний дім», — сказав звертаючись до присутніх Митрополит Епіфаній.

Митрополит Епіфаній у Бучі помолився за Україну

Предстоятель Православної Церкви України 1 серпня 2022 року в храмі на честь святого апостола Андрія Першозваного у м. Буча помолився за Україну, за захисників Батьківщини та за весь наш славний український народ.

У заході «Молитва за Україну», присвяченому 1034-й річниці Хрещення Руси-України, також взяли участь й інші представники Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій, настоятель місцевого храму протоієрей Андрій Галавін, капелани та священнослужителі Православної Церкви України, голова Київської обласної державної адміністрації Олексій Кулеба, очільник Гостомеля Сергій Борисюк, міський голова Бучі Анатолій Федорук та жителі Бучанської міської територіальної громади.

Предстоятель Православної Церкви України Блаженніший Митрополит Епіфаній підніс молитву до Господа за Україну та звернувся до учасників заходу із першосвятительським словом.

«На жаль, ця жорстока війна триває й донині, і багато наших захисників, новітніх героїв, віддають найцінніше, свої життя, заради кожного з нас. Бо тут, на Київщині, ми зараз маємо відносний мир, ми збираємося, молимося і дякуємо Богові за те, що Він сподобив нас прогнати звідси ворога. І ми віримо, що зможемо вигнати агресора та звільнити всю територію нашої держави, – зазначив Предстоятель. – Ми зараз боремося за наше європейське майбутнє, яке ми обрали не під час Революції гідності, не під час того, як здобули Незалежність, а цей крок був обраний ще рівноапостольним князем Володимиром. Тому й надалі ми маємо боротися та робити кожен залежне від нього на своєму місці, щоби наблизити

нашу перемогу».

Митрополит Епіфаній закликав згадувати і молитися за всіх, кого вже немає серед нас, хто загинув від рук окупантів. Ми повинні пам'ятати і молитися за них, бо саме через молитву ми виявляємо до них свою любов та повагу, а також засвідчуємо, що вони не пішли у небуття, а продовжують жити у нашій пам'яті, у наших серцях.

У виконанні квартету солістів Народної хорової капели ім. П. Чубинського (с. Велика Олександрівка) прозвучали твори Віталія Муляра «Болить... Моя Україна!», Романа Гурка «Богородице Діво, Радуйся» та Миколи Лисенка «Молитва за Україну».

Завершився захід покладанням квітів до хреста, встановленого на місці масового поховання (братської могили) невинно вбитих мешканців Бучі.

Meest®

ДОСТАВКА
ПОСИЛОК
У 19 КРАЇН
СВІТУ

Скористайтесь швидким та зручним сервісом доставки від Meest і відправляйте посилки своїм рідним та близьким у 19 країн світу! Окрім цього, Meest пропонує одні з найнижчих цін на доставку відправлень у країни Європи, США та Канаду, оскільки розуміємо як це важливо у такий непростий для усіх нас час. Неодмінно скористайтеся можливістю відправляти посилки за зниженою ціною на доставку за кордон та економте разом з нами!

ua.meest.com

